

Arrest

nr. 231 013 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 augustus 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. TUCI en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnische Albanees afkomstig uit Shtoj i Ri (gemeente Rrethina, Shkodër) en bent Albanees staatsburger. Sedert 2005 leeft uw familie op erg gespannen voet met de naburige familie D. (...) (ook wel D'. (...)) en dit naar aanleiding van de ontvoering van I. S. (...) (O.V. (...)), een van de twee dochters van uw oom H. S. (...), door A. D. (...). Toen H. (...) klacht tegen de D.'s (...) indiende bij de politie, viel dit niet in goede aarde bij de D.'s (...). Op 10 juli 2006 raakten H. (...) en zijn broer, uw vader Ha. S. (...), gewond bij alweer een ruzie met de familie D. (...) over I. (...). Hierna ging u om veiligheidsredenen

voor enkele maanden naar Italië. In mei 2007 keerde u terug naar Albanië. Op 6 september 2008 werd uw oom H. (...) vermoord door twee broers van A. (...), namelijk Be. (...) en E. D. (...). E. (...) werd kort na de feiten gearresteerd; Be. (...) werd een jaar later gevat door de politie van Shkodër. Na de moord op uw oom leefde u thuis opgesloten. Op een dag (1 november 2008) besloot u toch stiekem het huis te verlaten en naar de universiteit te gaan om u uit te schrijven zodat u uw inschrijvingsgeld kon recupereren. U nam het wapen van uw vader mee omdat u wist dat de tegenpartij gevaarlijke criminelen waren. Onderweg kwam u onverwachts uw minderjarig neefje S. (...), een zoon van H. (...), tegen die ook stiekem het huis ontglipt was, en u nam hem met u mee. Plots merkte u leden van de familie D. (...) op. Zij hadden u ook gezien, gingen rechtstaan en begonnen u met wapens in de hand toe te roepen. Uit schrik en zelfverdediging schoot u één keer en vluchtte weg. Onderweg werd u door de politie van Shkodër gearresteerd. Bij de politie werd u beschuldigd van poging tot moord en geslagen en onder druk gezet om die beschuldiging te aanvaarden. Er werd geen rekening gehouden met uw eigen verklaringen dat u uit zelfverdediging had gehandeld. Op 17 februari 2010 veroordeelde de rechtbank van eerste aanleg van Shkodër u tot zestien jaar cel voor poging tot moord met voorbedachten rade in het kader van vendetta en illegaal wapenbezit. U ging in beroep tegen deze beslissing, maar het hof van beroep bevond u op 27 oktober 2010 eveneens schuldig aan poging tot moord met voorbedachten rade. Het hof verlaagde wel uw straf tot twaalf jaar cel. Vervolgens ging u in cassatieberoep bij het Hooggerechtshof, dat uw beroep op 28 januari 2011 onontvankelijk verklaarde en hiermee het vonnis in beroep bevestigde. Uw hele rechtszaak werd evenwel gemanipuleerd en was doorspekt met onregelmatigheden en uw veroordeling was dan ook onterecht. Een buurman van u ging hierna praten met de procureur-generaal in Tirana en kreeg te horen dat u mits het 'onder tafel' betalen van een grote geldsom aan de rechters, die niet vies zijn van wat geld, snel zou kunnen vrijkomen. Daar u het geld niet had en vond dat u onschuldig was, ging u hier niet op in. Terwijl u in de gevangenis zat, doodde uw neefje Is. S. (...) (O.V. (...)), nog een zoon van uw vermoorde oom H. (...), op 31 december 2010 A. D. (...). Is. (...) was op het moment van de feiten amper vijftien jaar oud. Hij belandde ook in de gevangenis. Tijdens uw verblijf in de gevangenis moest u in slechte omstandigheden leven. U was er getuige van corruptie en diverse misdrijven. Zelf moest u een fysieke controle ondergaan in het bijzijn van anderen, in de plaats van in een aparte ruimte. Ook werd u voortdurend lastiggevallen door E. (...) en B. D. (...), die in dezelfde gevangenis opgesloten zaten voor de moord op uw oom. Ze riepen u bedreigingen toe, wierpen voorwerpen naar u, maakten u duidelijk dat ze u vroeg of laat zouden doden, en op een dag in 2011 of 2012 werd u zelfs door hen aangevallen waarbij u gewond raakte. Kort voor uw vrijlating sloeg een cipier hardhandig een zware deur tegen uw schouder en onderrug dicht. Uw schouder genas, maar de andere wonde niet. Later, in België, moest u zich hiervoor laten opereren. Op 13 januari 2017 kreeg u amnestie en werd u vrijgelaten. Uit angst voor bloedwraak bleef u vervolgens thuis opgesloten. U stuurde ouderen van een verzoeningscommissie naar de tegenpartij om te onderhandelen over verzoening, maar de familie D. (...) weigerde dit resoluut en wilde wraak. U raakte depressief en besliste niet langer in Albanië te blijven. Op 23 januari 2017 verkreeg u uw paspoort en op 15 maart 2017 verliet u Albanië een eerste keer. U reisde per vliegtuig naar België, waar u evenwel op de luchthaven werd tegengehouden. Bij uw ondervraging door de grenspolitie maakte u duidelijk dat u voor twee maanden op bezoek kwam bij uw zus Se. (...), die in België genaturaliseerd is. U verzocht toen niet om internationale bescherming omdat u hierover onvoldoende informatie had, maar keerde terug naar Albanië, waar u weer thuis opgesloten zat. Uw psychische toestand verslechterde. U stuurde nogmaals bemiddelaars van de verzoeningscommissie naar de familie D. (...) om verzoening te bepleiten, maar ook deze poging draaide op niets uit. Omdat de familie D. (...) nog steeds uit was op wraak, besloot u Albanië andermaal te verlaten. Op 7 november 2017 ontving u een nieuw paspoort. Hiermee verliet u Albanië op 12 november 2017 en reisde u op legale wijze terug naar België, waar u op 13 november 2017 aankwam en op 21 november 2017 om internationale bescherming verzocht. U wenst niet naar Albanië terug te keren uit angst er in het kader van bloedwraak gedood te zullen worden door de familie D. (...), die sterke banden heeft met het crimineel milieu.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Albanese paspoort, uitgereikt op 7 november 2017; uw Albanese identiteitskaart, uitgereikt op 11 juni 2009; uw geboortekte, uitgereikt op 30 oktober 2017 door de gemeente Rrethina; een attest van gezinssamenstelling m.b.t. uw gezin, uitgereikt op 30 oktober 2017 door de gemeente Rrethina; een attest van de gemeente Rrethina d.d. 25 oktober 2017 ter bevestiging dat u inwoner van Shtoj i Ri bent; een kopie van een attest van de voetbalclub van Shkodër d.d. 28 januari 2019 als bewijs dat u in de periode 2000-2003 bij deze club speelde; een kopie van een krantenartikel d.d. 7 september 2008 over de moord op uw oom H. S. (...); een kopie van een krantenartikel d.d. 2 november 2008 over uw arrestatie; het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Shkodër d.d. 17 februari 2010 waarbij u schuldig bevonden werd aan poging tot moord met voorbedachten rade om redenen van vendetta en illegaal wapenbezit en veroordeeld werd tot 16 jaar cel; een kopie van het verzoekschrift waarmee u beroep aangetekend heeft tegen voornoemd vonnis; het arrest van het hof van beroep van Shkodër d.d.

27 oktober 2010, dat u eveneens schuldig bevond aan poging tot moord met voorbedachten rade, maar uw straf reduceerde tot 12 jaar cel; twee aanvragen van uw advocaat d.d. 31 oktober 2017 gericht aan de rechtbank van eerste aanleg van Shkodër en het hof van beroep van Shkodër waarmee hij op uw verzoek hun vonnissen in uw zaak opvraagt; een kopie van het verzoekschrift d.d. 27 november 2010 waarmee u cassatieberoep aangetekend heeft tegen voornoemd arrest van het hof van beroep van Shkodër bij het Hooggerechtshof in Tirana; een kopie van het arrest van het Hooggerechtshof d.d. 28 januari 2011, dat uw beroep verwierp; een kopie van een attest d.d. 13 januari 2017 ter staving van uw vrijlating uit de gevangenis van Lezhë; een e-mail die uw Belgische advocate, meester Tuci, op 7 februari 2018 heeft gestuurd naar uw eerste advocaat in Albanië, B. B. (...), om te vragen bepaalde stukken uit uw gerechtelijk dossier op te sturen en waarin ze tevens verzoekt om uw verklaringen inzake de foltering door de politie en de discriminatie en mishandeling door de rechters te bevestigen; een attest van 'The Peace Reconciliation Missionaries of Albania', de organisatie die op uw verzoek twee keer trachtte te bemiddelen bij de D.'s (...), opgesteld door N. S. (...) op 26 oktober 2017, waarin bevestigd wordt dat u sedert 6 september 2008 in bloedwraak verkeert, dat de familie D. (...) u in de val gelokt heeft en dat u sinds uw vrijlating uit de gevangenis opgesloten diende te leven; een medisch attest d.d. 26 oktober 2017 van het gezondheidscentrum in Rrethina waaruit blijkt dat u behandeld werd voor een lichte depressie, die het gevolg was van uw geïsoleerd bestaan na uw vrijlating uit de gevangenis; een Belgisch medisch attest d.d. 19 januari 2018 waarin gewag wordt gemaakt van ernstige posttraumatische stress waardoor u onder meer concentratie- en geheugenproblemen ervaart; kopies van enkele Belgische medische attesten met betrekking tot een operatie die u begin maart 2018 onderging voor een geïnfecteerde haarnestcyste (pilonidale cyste) ter hoogte van uw bilspleet; en een bundel internetartikelen uit de periode 2012 – 2017 over corruptie en machtsmisbruik in de hoogste rangen in Albanië (er is sprake van rechters zoals Ken Dhima, Gani Dizdari, Fatos Lulo, Majlinda Andrea, Besnik Imeraj,; de ex-directeur van de gevangenis van Shenkoll; twee voormalige chefs van de staatspolitie, ...). Een aantal van deze artikelen handelt over de doorlichting van de rechters van het Grondwettelijk Hof (het zogenaamde 'vetting' proces). In uw dossier bevindt zich ook nog een kopie van de eerste bladzijde van uw Albanees paspoort d.d. 23 januari 2017 en van de boarding pass van uw vlucht van Tirana naar Brussel op 15 maart 2018. Na uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal, meer bepaald op 15 juni 2018, liet uw advocate per mail nog weten dat uw zus (i.e. H. (...)) zich ondertussen in Duitsland bevond.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden konden/kunnen worden aangenomen inzake uw fysieke toestand. Uit uw verklaringen en enkele van de door u neergelegde medische attesten blijkt immers dat u een paar weken voor het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal geopereerd werd aan een pilonidale cyste ter hoogte van de bilspleet, wat het voor u moeilijk maakte om lang in eenzelfde positie te blijven zitten. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er u duidelijk medegedeeld dat u om extra pauzes kon vragen mocht u het te lastig krijgen. U ging hiermee akkoord en stelde dat het wel zou gaan (CGVS 27.03.2018 p. 1-2).

Ofschoon u ook nog aangaf dat u in Albanië depressief werd door uw situatie (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 24.11.2017 vraag 3.5; CGVS 02.02.2018 p. 5, 7), blijkt evenwel uit niets dat u, voor wat uw mentale toestand betreft, bijzondere procedurele noden had/heeft die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Hoewel niet meteen aan uw depressieve gevoelens getwijfeld wordt door het Commissariaat-generaal, bestaat er niet de minste concrete, afdoende bewijskrachtige aanwijzing om te veronderstellen dat uw mentale gezondheidstoestand u op betekenisvolle wijze zou verhinderen om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze aan de asielpprocedure deel te nemen en uw asielmotieven op dienstige wijze uiteen te zetten. U legde weliswaar een Albanees medisch attest neer d.d. 26 oktober 2017 (zie stuk 17 in de groene map) waarin gewag wordt gemaakt van een depressie. In dit attest wordt echter ook gesteld dat het om een lichte vorm ging waarvoor u medicatie kreeg, waardoor uw toestand verbeterde. Ook bevat uw administratief dossier een Belgisch medisch attest d.d. 19 januari 2018 waarin dan weer gesproken wordt over een "ernstige toestand van posttraumatische stress die zich kenmerkt door diverse symptomen waaronder geheugen- en concentratiemoeilijkheden" (zie stuk 18 in de groene map). Dit attest ontbeert evenwel de nodige bewijskracht daar het werd opgesteld door een algemeen geneesheer, en niet door een specialist ter zake, zoals een psychiater. Overigens meldt deze arts dat u wel in staat bent zich aan te melden voor een onderhoud.

Gelet op alles wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u heeft kunnen voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts wijst het Commissariaat-generaal er op dat, hoewel Albanië algemeen beschouwd wordt als een veilig land van herkomst, in casu in het geval van een terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden vastgesteld. Uw verklaringen dat u riskeert het slachtoffer van een bloedwraak te worden vanwege de familie D. (...) zijn aannemelijk. Immers, de confrontaties tussen uw familie en de familie D. (...) werden in de Albanese media gedocumenteerd en u legde zelf ook verscheidene documenten neer die een bewijs voor deze incidenten vormen. Gezien de jarenlange strubbelingen tussen uw familie en de familie D. (...) en de ernst van de gepleegde feiten is het in de context van bloeden erewraak zoals die in het noorden van Albanië nog frequent wordt toegepast, aannemelijk dat u riskeert het slachtoffer van bloedwraak te worden vanwege de familie D. (...) na de schietpartij op 1 november 2008 en de latere moord op A. D. (...). Hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Albanese autoriteiten bescherming willen en kunnen bieden aan personen die in een bloedwraak worden gevisieerd, blijkt tevens uit deze informatie dat deze bescherming in bepaalde gevallen ontoereikend kan zijn. Gezien de ernst van de feiten, gezien niet getwijfeld wordt aan het feit dat u en uw familie en de familie D. (...) burens zijn (zoals ook blijkt uit de twee artikelen uit Panorama die u neerlegde), en gezien het geloofwaardige crimineel palmares en de onvoorspelbaarheid van de familie D. (...), met wie u in bloedwraak verkeert, is het aannemelijk dat in dit specifieke geval de door de Albanese autoriteiten geboden bescherming ontoereikend kan zijn. De kanun gebiedt immers dat mannen die in een bloedwraak worden gevisieerd, hun woning uit respect voor het slachtoffer niet verlaten. Wanneer zij dit toch doen, kunnen zij het slachtoffer van bloedwraak worden. Gezien de familie D. (...) heel dichtbij woont, kan aangenomen worden dat de politie door uw belagers in snelheid kan worden gepakt. Om die reden is de Commissaris-generaal van mening dat er in uw hoofde wel degelijk een risico is op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie wegens uw behoren tot een sociale groep.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijke vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek van uw asielmotieven evenwel te worden nagegaan of u niet valt onder een van de uitsluitingsgronden. De in artikel 1, F (b) van de in de Vluchtelingenconventie en de in artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond houdt in dat een uitsluiting van de vluchtelingenstatus dient te worden overwogen voor 'een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf begaan heeft buiten het land van toevlucht voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten'. Artikel 55/4 §1, eerste lid, (c) van de Vreemdelingenwet stipuleert dat 'een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.'

Er dient hierbij allereerst benadrukt te worden dat u blijkens de door u neergelegde vonnissen in Albanië in eerste aanleg veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 16 jaar, die in beroep herleid werd tot 12 jaar, voor poging tot moord met voorbedachten rade, gepleegd om redenen van vendetta en voor illegaal wapenbezit. Tegenover de Belgische asielinstanties verklaarde u dat u het wapenbezit heeft bekend, maar dat u onschuldig bent aan de aantijging van poging tot moord met voorbedachten rade gepleegd om redenen van bloedwraak. U verklaarde dat u op 1 november 2008 inderdaad zonder vergunning een wapen bij had en dat u één keer geschoten heeft. U hamerde er weliswaar meermaals op dat dit gebeurde uit angst en wettige zelfverdediging toen u geprovoceerd werd door B. D. (...) en zijn kompanen. U wees er voorts herhaaldelijk op dat u bij de politie en tijdens uw rechtszaak continu discriminatie ervoer. U verduidelijkte dat u al van meet af aan, i.e. van bij uw arrestatie door de politie, mishandeld werd en onder druk gezet werd de beschuldiging van poging tot moord met voorbedachten rade te aanvaarden, ofschoon u dit niet wilde, dat uw hele rechtszaak vervolgens gemanipuleerd werd, dat er veel onregelmatigheden waren, en dat u uiteindelijk onterecht veroordeeld bent voor poging tot moord met voorbedachten rade en dus een veel te zware straf heeft gekregen. U nam bij deze uitleg ook het woord corruptie in de mond (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 24 november 2017 vraag 3.5; CGVS 02/02/2018 p. 3, 7-11; CGVS 27.03.2018 p. 5-6).

Deze beweringen overtuigen evenwel niet in het licht van de volgende vaststellingen.

Zo toont u op geen enkele overtuigende manier aan dat u door de politie mishandeld en onder druk gezet zou zijn om een incorrecte versie van de feiten te bekennen en dat uw hele proces van bij het begin gemanipuleerd zou zijn geweest.

U repte over dergelijke gang van zaken met geen woord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Ofschoon u van bij aanvang van uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal meteen aangaf dat u over de hele discriminatie/ manipulatie in uw zaak op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft kunnen zeggen omdat men u daar duidelijk had gemaakt het zo kort mogelijk te houden (CGVS 02/02/2018 p. 2-3), kan aan deze door u opgeworpen rechtvaardiging niet het minste geloof gehecht worden. Uit het verslag van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat u wel degelijk uw relaas heeft kunnen uiteenzetten, dat u het hierbij ook over uw arrestatie, uw veroordeling en uw verblijf in de

gevangenis had, waarbij u aangaf dat u in de gevangenis bedreigd werd door iemand van de D.'s (...) en dat u dan door de politie voor uw eigen veiligheid regelmatig op isolatie werd gezet, dat er u expliciet gevraagd werd naar uw vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst en dat er u eveneens nog eens expliciet gevraagd werd naar eventuele andere dan de reeds aangehaalde problemen met uw autoriteiten. Op deze beide expliciete vragen liet u evenzeer na, al was het maar kort, te verwijzen naar de door u op het Commissariaat-generaal beweerde mishandeling door de politie en de manipulatie van de hele zaak tegen u. Bovendien blijkt duidelijk dat uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken u werden voorgelezen en dat u de kans kreeg zaken recht te zetten; zo werd er een correctie doorgevoerd bij uw antwoord op vraag 3.8. Het Commissariaat-generaal ziet dan ook geenszins in dat enige verwijzing, al was het maar zeer kort, naar de door u beweerde mishandeling door de politie en de onregelmatigheden tijdens uw rechtszaak, op de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk zou zijn geweest (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 24 november 2017 vragen 3.1, 3.2, 3.4, 3.5, 3.7, 3.8). Uw verklaring dat u hierover niets heeft kunnen zeggen omdat u het kort moest houden is dan ook een niet-gefundeerde post factum-verklaring waaraan geen enkel geloof gehecht kan worden.

Bovendien legt u geen enkel overtuigend bewijs van de door u beweerde mishandeling en druk bij uw arrestatie en onrechtmatige behandeling in de loop van uw rechtszaak neer. In de door u neergelegde juridische stukken, in het bijzonder in de verzoekschriften van uw advocaten, worden dergelijke aantijgingen alvast nergens ter sprake gebracht. In uw verzoekschrift gericht aan het hof van beroep zou u er niet over gesproken hebben omdat daar toch niemand rekening mee houdt. U verduidelikte dat men in zo een verzoekschrift niet veel kan noteren, alleen maar een paar regeltjes dat men in beroep wil gaan (CGVS 02.02.2018 p. 13). U voegde toe dat u en uw advocaat het er mondeling wel over hadden bij het hof van beroep, maar dat u al snel de mond gesnoerd werd door de rechter en dat de rechter, zodra uw advocaat het woord 'mishandeling' liet vallen, aangaf een beslissing te zullen nemen. De verklaring van uw advocaat in dit verband zou niet genoteerd zijn (CGVS 02.02.2018 p. 13). Deze uitleg raakt kant noch wal. De kopie van het beroepsverzoekschrift toont immers aan dat er wel degelijk meer dan 'een paar regeltjes' genoteerd kunnen worden en dat men wel degelijk alle grieven kenbaar kan maken. Verder stuurde uw Belgische advocate op 7 februari 2008 nog een e-mail naar uw eerste advocaat (i.e. B. B. (...)) in Albanië om documenten op te vragen, maar ook om een bevestiging te vragen van de door u beweerde mishandeling door de politie en discriminatie door de rechters (stuk 16 in groene map). Hierop kwam evenwel nooit een antwoord (CGVS 27.03.2018 p. 3, 8, 9). Deze ene e-mail toont evenwel niets meer aan dan een eenmalig schrijven van uw advocate in België naar een vrij algemeen e-mailadres in Albanië (albaniaavokat@gmail.com). Uit niets blijkt dat jullie andere pogingen om in contact te komen met uw voormalige advocaat, bijvoorbeeld telefonisch (zijn telefoonnummer(s) word(t)(en) nochtans vermeld op de stukken 11 en 15 in de groene map en u verklaarde dat u telefonisch contact met uw advocaat onderhield vanuit de gevangenis en ook na uw vrijlating nog met hem belde om uw dossier op te vragen (CGVS 02.02.2018 p. 9, 13)), of via de balie van Shkodër (een eenvoudige zoektocht op het internet levert al snel de contactgegevens op van de voorzitter en de secretaris van deze balie, waaraan ook B. B. (...) verbonden was, zie informatie van de website van Albanian Chamber of Advocacy in uw administratief dossier), hebben ondernomen. Op basis van deze ene e-mail en uw (blote) bewering dat er geen antwoord op gekomen is, kan niet geconcludeerd worden dat het onmogelijk zou zijn om duidelijke bewijzen aan te brengen van de door u beweerde ondergane mishandeling door de politie en discriminatie vanwege de rechters jegens u. U beweerde tot slot nog dat u de onregelmatigheden in uw zaak meermaals kenbaar hebt trachten te maken bij de Ombudsman. U schreef hem meerdere brieven, maar denkt niet dat die brieven ooit bij die dienst zijn terecht gekomen. U heeft de Ombudsman ook gebeld, maar heeft nooit iemand kunnen bereiken daar u steeds de bezettoon kreeg (CGVS 02.02.2018 p.11-12). Dit betreft evenwel andermaal blote beweringen die u niet aannemelijk maakt. Naast het feit dat het an sich onwaarschijnlijk is dat u de Ombudsdienst ondanks herhaalde pogingen nooit zou hebben kunnen bereiken, noch schriftelijk, noch mondeling, legt u ook geen enkel begin van bewijs neer van uw (schriftelijke) correspondentie. U sprak in de gevangenis wel eens met medewerkers van de ombudsman, die nota namen van uw verklaringen, maar niets meer. Gevraagd of u uw advocaat ooit gevraagd heeft contact op te nemen met de Ombudsdienst, repliceerde u van niet. U deed dit niet omdat de Ombudsman als instelling sterk afhankelijk is van de politiek (CGVS 02.02.2018 p. 12), wat op zich geen verschoning is om uw situatie op formele wijze via uw advocaat – die niet beperkt was in zijn handelen door een opsluiting in de gevangenis, wat bij u wel het geval was – kenbaar te maken en hiervan eventuele bewijsstukken neer te leggen. Uit niets blijkt aldus dat u ooit daadwerkelijk een klacht heeft ingediend bij de Ombudsman voor de door u beweerde onterechte beschuldigingen en veroordeling.

Voorst maakt u niet aannemelijk dat die zaken die u als onregelmatigheden tijdens uw rechtszaak aanduidt, ook daadwerkelijk onregelmatigheden betroffen. U stelde onder meer dat de rechtbank van eerste aanleg de getuigen die uw advocaat wilde laten oproepen, met name de uitbater en een kelner van het café waar het incident zich voordeed, en toevallige passanten, onder wie er ook personen

moeten zijn geweest die in uw voordeel konden getuigen, niet aanvaard en dus niet opgeroepen heeft (CGVS 02.02.2018 p. 11; CGVS 27.03.2018 p. 7-8). Dit staat haaks op de inhoud van het vonnis van voornoemde rechtbank, waaruit wel degelijk blijkt dat er ook door uw advocaat opgeroepen getuigen gehoord werden. Bij confrontatie kwam u niet verder dan te stellen zoiets niet te weten en dergelijke getuigen nooit gezien te hebben (CGVS 27.03.2018 p. 8). Uw Belgische advocate merkte in dit verband op dat er inderdaad een koppel heeft getuigd, maar dat die man en vrouw het over een ander incident hadden, waardoor er duidelijk iets misgelopen moet zijn (CGVS 27.03.2018 p. 8). Het Commissariaat-generaal stelt inderdaad vast dat blijkens het vonnis een koppel gehoord werd op verzoek van uw advocaat, maar dat hun verklaringen geen verband hielden met 1 november 2008. Uit het vonnis van eerste aanleg blijkt volledigheidshalve ook duidelijk dat uw neefje S. (...) heeft kunnen getuigen over de feiten, dat zijn getuigenis degelijk bestudeerd werd, maar dat de jury op grond van diverse vaststellingen heeft geconcludeerd dat aan de getuigenis van S. (...) geen geloof kon worden gehecht. Hieruit blijkt aldus wel degelijk dat getuigenissen van uw kant ook onderzocht werden. Dat de getuigenissen van deze getuigen niet aanvaard werden door de rechtbank kan, gelet op wat voorafgaat (getuigenis over andere feiten dan die van 1 november 2008, tegenstrijdige getuigenissen van een minderjarige), niet zonder meer als een onregelmatigheid of als manipulatie vanwege de gerechtelijke autoriteiten worden bestempeld, maar eerder als een juridisch aanvaardbare gang van zaken. Deze bevinding noopt des te meer daar het verzoekschrift waarmee uw advocaat beroep aantekende tegen het vonnis in eerste aanleg het niet aanvaarden van bepaalde getuigen in uw voordeel nergens vermeldt als zijnde een onregelmatigheid (CGVS 27.03.2018 p. 8-9). U repliceerde dat uw advocaat niet alles heeft neergeschreven, dat u niet weet waarom hij dit niet heeft aangeklaagd, dat hij het enkel had over discrepanties tussen de verklaringen van de getuigen van de tegenpartij met de expertise, en dat u pas later, na afhandeling van uw zaak en vrijlating, dit alles te weten bent gekomen daar u voorheen nooit de inhoud van het verzoekschrift heeft kunnen zien (CGVS 27.03.2018 p. 8-9). Dat u tijdens uw proces niet op de hoogte geweest zou zijn van de verdediging die uw advocaat in beroep voerde, overtuigt niet daar u aangaf dat u vanuit de gevangenis, al was het niet zo frequent, toch wel contact had met uw advocaat (CGVS 02.02.2018 p. 9), waardoor het Commissariaat-generaal niet inziet dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van – minstens de grote lijnen van – uw verdediging. Voorts blijkt dat u het cassatieberoep wel op gezamenlijk initiatief met uw advocaat heeft genomen (CGVS 02.02.2018 p. 8) en dat u dit cassatieverzoekschrift (waarin voorvermelde door u beweerde onregelmatigheden evenmin worden vermeld) wel in handen heeft gehad daar dit document op elke bladzijde door u ondertekend werd (zie stuk 13 in groene map). Tot slot is uw uitleg dat u tijdens uw gevangenschap ook niet naar de inhoud van het beroepsverzoekschrift heeft gevraagd omdat u al zorgen genoeg had, u bezig was met het redden van uw leven (i.e. in de gevangenis) en er niet onmiddellijk aan gedacht heeft zulks te doen (CGVS 27.03.2018 p. 9), gelet op het belang ervan voor uw verdere leven, allerminst aannemelijk.

Dat de getuigen van de tegenpartij criminelen zijn die banden zouden hebben met hooggeplaatste personen, en dat dit aldus ook uw zaak beïnvloed heeft (CGVS 02.02.2018 p. 11; CGVS 27.03.2018 p. 7-8), kan u al evenmin aannemelijk maken. Gevraagd om welke reden u denkt dat de connecties van die getuigen een invloed zouden hebben gehad op uw zaak, antwoordde u dit niet te weten en beperkte u zich tot algemene boutades dat men in Albanië nu eenmaal banden moet hebben met de politiek, de criminaliteit of veel geld moet hebben (CGVS 02.02.2018 p. 11).

Voor wat de situatie bij het hof van beroep betreft, kan uit de strafvermindering van 16 jaar naar 12 jaar, in tegenstelling tot wat u beweert, geenszins enige onschuld van uwentwege (CGVS 02.02.2018 p. 13), noch enige onwettige handeling vanwege het hof van beroep (CGVS 27.03.2018 p. 6, 9) worden afgeleid. U meent dat het hof van beroep maar al te goed wist dat het allemaal opgezet spel was en u om die reden 'maar' 12 jaar gaf in de plaats van de werkelijk toepasbare straf van 25 jaar indien u werkelijk schuldig zou zijn aan moord met voorbedachten rade uit bloedwraak. Echter kan u hoegenaamd niet concreet duiden waarop deze strafvermindering juist gebaseerd was, waardoor u andermaal niet verder komt dan het poneren van enkele nietgefundeerde beweringen (CGVS 02.02.2018 p. 13; CGVS 27.03.2018 p. 6, 9). Het vonnis van het hof van beroep stelt overigens duidelijk dat uw uiteindelijke bekentenis en diepgaande spijt als verzachtende omstandigheden aanvaard werden en dat een lichtere straf aan de orde was omdat de tegenpartij geen enkele schade had geleden ten gevolge van uw beschieting, wat op juridische gronden gebaseerde redenen zijn voor de strafvermindering die u kreeg.

Ook in verband met de rechtsgang bij het Hooggerechtshof meent u dat er onregelmatigheden hebben plaatsgevonden. U verklaarde bij uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal dat uw zaak bij het Hooggerechtshof een viertal jaar heeft moeten wachten (u situeerde het arrest in beroep in 2010 en het cassatiearrest in 2013 of 2014), dat uw advocaat zijn verzoekschrift wel tijdig had ingediend, maar dat de rechters, griffiers en ambtenaren van in Shkodër uw dossier zo lang mogelijk in Shkodër gehouden hebben en niet tijdig doorgestuurd hebben naar het Hof, waardoor uw beroep

onontvankelijk werd verklaard en het Hooggerechtshof louter het vonnis van het hof van beroep bevestigde, en dat er aldus andermaal op een onwettige manier gehandeld werd (CGVS 02/02/2018 p. 8, 9). Deze uitleg stemt echter niet overeen met de door u neergelegde stukken: immers, het vonnis van het hof van beroep dateert van 27 oktober 2010, uw advocaat ging hierop in cassatieberoep op 27 november 2010, en het Hooggerechtshof velde zijn arrest reeds op 28 januari 2011, wat maakt dat deze hele procedure amper drie maanden in beslag nam. Bij uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat het uw advocaat moet zijn geweest die iets verkeerd gedaan heeft waardoor het niet aanvaard werd (CGVS 27.03.2018 p. 6-7), wat niet overeenstemt met uw aanvankelijke verklaringen hierover en een geheel ander licht werpt op de reden waarom het Hooggerechtshof uw beroep onontvankelijk verklaarde. Inzake uw verklaring dat de rechters die uw zaak behandelden later allemaal gaan werken zijn bij het Grondwettelijk Hof (CGVS 27.03.2018 p. 10) ziet het Commissariaat-generaal niet in hoe dit de uitkomst van het cassatiearrest jegens u zou hebben beïnvloed.

Aangaande uw verwijzing naar de corruptie in Albanië, dient nog opgemerkt te worden dat u niet heeft aangetoond dat hiervan enige sprake was in uw concrete zaak.

Dat er voor u geen gerechtigheid was omdat de personen met wie u problemen heeft sterke politieke banden hebben en banden hebben met het gerecht en met de politie - zo zouden ze naaste familie van de 'politiedirecteur van de hoogste politie van heel Albanië' zijn - is maar moeilijk te rijmen met de vaststelling dat er ook bij de familie D. (...) veroordelingen uitgesproken werden voor ernstige misdrijven en leden van deze familie ook voor meerdere jaren in de gevangenis belandden (zie onder andere het artikel uit Panorama van 7 september 2008), wat uw beweringen over hun 'sterke banden met de autoriteiten' op wel heel losse schroeven zet (CGVS 02.02.2018 p. 8, 9, 16; CGVS 27.03.2018 p. 3). U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken overigens zelf dat de broers D. (...) die uw oom vermoordden ook veroordeeld werden (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 24.11.2017 vraag 3.8). Dat B. D. (...) ooit slechts drie maanden in de gevangenis zat ofschoon hij zijn eigen vader had gedood (CGVS 27.03.2018 p. 16) volstaat an sich niet om te besluiten tot de door u beweerde straffeloosheid voor de familie D. (...). Immers, u maakte zelf duidelijk dat B. (...) zijn vader per ongeluk had verwond, waarna deze overleed. Dat hij tijdens uw verblijf in de gevangenis ook de hoofdverdachte voor een moord zou zijn geweest, die niet opgelost werd, kan dit evenmin. Hierover verklaarde u namelijk dat er geen bewijzen waren dat B. (...) de dader was (CGVS 27.03.2018 p. 16).

U legde in dit verband nog een bundel internetartikelen neer over onder meer diverse rechters, o.a. van het Hooggerechtshof, wiens namen ook op uw vonnissen figureren, die in Albanië het voorwerp uitmaken van corruptieschandalen/corruptieonderzoeken. Dat er in Albanië corruptie is, zelfs op hoog niveau, en dat men met geld veel kan bereiken, zoals u meermaals benadrukte, wordt door het Commissariaat-generaal niet betwist. Het loutere feit dat een aantal van de rechters vermeld op / betrokken bij uw vonnissen intussen genoemd wordt in corruptieschandalen/corruptieonderzoeken, kan evenwel niet volstaan om a priori te besluiten dat er ook in uw zaak sprake is geweest van enige corruptie waardoor er geen eerlijke procesgang zou zijn geweest en u onterecht veroordeeld zou zijn voor incorrecte aantijgingen. Dergelijke bewering dient u in concreto aan te tonen, wat u, zoals hierboven ook al is gebleken, geenszins doet. Integendeel, u ontkende dat er een link is tussen voornoemde informatie en uw persoonlijke zaak (CGVS 02.02.2018 p. 7, 11, 12; CGVS 27.03.2018 p. 5-6).

Gelet op alles wat voorafgaat, acht het Commissariaat-generaal het geenszins geloofwaardig dat u onder mishandeling en druk van de politie bij uw arrestatie een valse beschuldiging zou hebben aanvaard, dat er in uw hele zaak onwettig gehandeld zou zijn door de Albanese justitie en dat uw juridische rechten niet gerespecteerd zouden zijn, en dat u daardoor uiteindelijk onterecht veroordeeld zou zijn voor poging tot moord met voorbedachten rade uit bloedwraakmotieven.

Hieruit volgt dat aan de versie van de feiten zoals u deze schetst tegenover de Belgische asielinstanties duidelijk geen enkel geloof gehecht kan worden. Deze versie stemt immers hoegenaamd niet overeen met de feiten zoals beschreven in de vonnissen, die, gelet op alles wat voorafgaat, door het Commissariaat-generaal bewijskrachtige stukken geacht worden te zijn.

In het vonnis in eerste aanleg wordt op basis van het proces-verbaal van het incident zelf, alsook op basis van de getuigenissen van meerdere ooggetuigen en van vier politieagenten, van het plaatsonderzoek, van een technische en ballistische expertise, van een chemische expertise, alsook van afgeluisterde gesprekken tussen u en uw vader (!), geconcludeerd dat u die dag bewust in het bezit van een wapen en in gezelschap van uw minderjarig neefje S. (...) naar het centrum van Shkodër bent gegaan om er wraak te nemen voor de moord op uw oom, dat u bewust op zoek ging naar B. (...), dat u hem als eerste opmerkte aan een café, op hem toestapte en als eerste schoot, dat B. (...) het op een lopen zette en u hem achtervolgde, dat u nogmaals twee keer in zijn richting schoot, en dit midden op straat waar vele passanten waren, en dat u duidelijk maakte dat u wraak nam om wat er met uw oom was gebeurd (zo getuigde een van de politieagenten die betrokken was bij uw arrestatie dat u zich,

zodra u gearresteerd werd, voorstelde als Iz. S. (...) en zei 'ik heb op de moordenaar geschoten'). Het vonnis maakt ook duidelijk dat de feiten plaatsvonden met voorbedachtheid. Zo blijkt onder meer dat u bewust uw minderjarig neefje meenam opdat hij vervolgens de feiten op zich zou hebben kunnen nemen daar hij, gelet op zijn jonge leeftijd, niet strafrechtelijk verantwoordelijk gehouden zou kunnen worden.

In eerste aanleg werd door u en uw advocaat duidelijk getracht de verantwoordelijkheid voor de feiten in de schoenen van uw neefje S. (...) te schuiven. Ook S. (...) zelf legde verklaringen in die zin af, maar deze werden niet aanvaard door de jury en de rechtbank daar zijn opeenvolgende verklaringen tegenstrijdigheden vertoonden en ook niet overeenstemden met de verklaringen van meerdere andere getuigen. Uw advocaat probeerde u op die manier onschuldig te laten verklaren voor de u ten laste gelegde poging tot moord met voorbedachten rade wegens vendetta. In beroep pleitte uw advocaat dan weer niet langer voor uw onschuld, maar wel voor een juridische herkwalificatie van de feiten (zie stuk 11 in groene map), met name dat u bij toeval de tegenpartij was tegengekomen, dat u in een 'opwelling van woede' en een 'psychische toestand die uw ratio vertroebelde' gepoogd heeft de tegenpartij te doden, en dat dit dus niet gebeurd was uit voorbedachtheid. Over enige betrokkenheid van S. (...) wordt niet meer gerept. In beroep pleitte uw advocaat er ook nog voor dat het motief van uw handelen, met name vendetta, onvoldoende aangetoond was. Hoewel het hof van beroep de opgelegde strafmaat verminderde, volgde het hof de verdediging van uw advocaat niet en behield het de veroordelingsgrond 'poging tot moord met voorbedachten rade om redenen van vendetta'.

De in de vonnissen weergegeven en door de rechtbanken aanvaarde versie van de gebeurtenis op 1 november 2008 maken dat uw verklaringen hieromtrent tegenover de Belgische asielinstanties elke waarachtigheid missen. Ook in de media, zoals in het krantenartikel uit Panorama dat u zelf neerlegde, wordt overigens steeds gesproken over een geplande gebeurtenis uit wraak voor de dood van uw oom: er wordt gemeld dat de politie aanwijzingen had dat uw familie zich aan het voorbereiden was om wraak te nemen, het woord 'gjakmarrja' (vendetta) wordt genoemd, en er wordt beschreven hoe ooggetuigen gezien hebben hoe u, zodra u B. (...) had opgemerkt, naar zijn tafel toestapte, uw wapen trok en meermaals (niet één keer, zoals u op het Commissariaat-generaal beweerde) in zijn richting schoot.

Dat uw verklaringen gehandeld te hebben uit angst en zelfverdediging geenszins geloofwaardig zijn, is een conclusie die tevens bevestigd wordt doordat uw verklaringen over de omstandigheden van de schietpartij zoals u deze aflegde op het Commissariaat-generaal an sich ook al allerminst plausibel te noemen zijn. Bij uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal legde u uit dat u na de moord op uw oom H. (...) gedurende twee maanden thuis opgesloten leefde, dat u toen het idee kreeg om u op de universiteit te gaan uitschrijven opdat u uw inschrijvingsgeld zou kunnen recupereren daar jullie in geldnood verkeerden ten gevolge van jullie opgesloten leven, dat u het wapen van uw vader nam en stiekem het huis verliet, dat u in het centrum van Shkodër uw neefje S. (...), die ook stiekem naar buiten gegaan was, tegen het lijf liep, dat jullie toen samen verder stapten, dat u plots de tegenpartij zag, die met wapens naar u zwaaide en naar u riep, dat u onmiddellijk S. (...) gebod weg te lopen, dat u geen andere keuze had dan ook uw pistool te laten zien, dat u één keer schoot en het dan op een lopen zette, en dat de tegenpartij vervolgens twee keer in uw richting schoot (CGVS 02.02.2018 p. 10). Het Commissariaat-generaal ziet vooreerst niet in waarom u opgesloten diende te leven na de moord op uw oom. In de retoriek van de kanun is het immers aan de familie van de dader(s) om zich op te sluiten, en niet aan de familie van het slachtoffer van de moord. Dat u aldus uit geldnood toch het risico nam op een dag om naar de universiteit te gaan om uw inschrijvingsgeld terug te vragen, is in het licht hiervan niet geloofwaardig. Bovendien wordt in het door u neergelegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Shkodër aangegeven dat u in de periode voor 1 november 2008 gedurende een twintigtal dagen in het buitenland was en de dag voor de feiten Albanië terug was binnengekomen. Hierover rept u dan weer met geen woord tegenover de asielinstanties.

Uit alles wat voorafgaat, kan hoegenaamd niet besloten worden dat u gehandeld zou hebben uit schrik en zelfverdediging na provocatie vanwege A. D. (...) en zijn kompanen (CGVS 02.02.2018 p. 10). Integendeel, alles wijst op een gepland, moedwillig ondernomen poging om de D.'s (...) af te straffen voor de moord op uw oom en dit in het kader van bloedwraak. Het attest van de verzoeningscommissie van N. S. (...) van 26 oktober 2017 waarin geopperd wordt dat u door de familie D. (...) in de val gelokt bent, kan hierop geen ander licht werpen daar dit attest de nodige objectieve bewijswaarde mist. Het betreft immers een louter op uw verzoek opgesteld welwillendheidsattest van een organisatie die blijkens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt in het verleden in opspraak kwam door frauduleuze praktijken bij het uitreiken van dergelijke attesten.

Derhalve dient nagegaan te worden of u niet voor een uitsluitingsgrond in aanmerking komt (cf. supra). Bij de individuele beoordeling of een uitsluitingsgrond al dan niet van toepassing is, moet rekening gehouden worden met een aantal factoren, zoals de ernst van het gepleegde misdrijf, de leeftijd van de dader, het gedrag van de dader na het gepleegde misdrijf, de spijt die de dader betoont over het gepleegde misdrijf, alsook met het zich onthouden van en/of het zich inlaten met nieuwe criminele

activiteiten (UNHCR, "Background Note on the Application of Exclusion Clauses", 4 september 2003, § 72 en 73). Om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd moet rekening gehouden worden met de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. Volgens het UNHCR dient een misdrijf als niet-politiek gekwalificeerd te worden indien het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, zoals persoonlijke redenen of voordeel. Indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf evenmin politiek van aard (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-43; UNHCR, "Statement on Article 1F of the 1951 Convention", juli 2009, p. 12).

U werd veroordeeld voor poging tot moord met voorbedachten rade die u pleegde om bloedwraak te nemen voor de moord op uw oom H. (...). Dit betreft een zware misdaad, die ook naar Belgisch recht op dergelijke wijze geïnterpreteerd wordt en derhalve beschouwd wordt als een ernstig misdrijf. U voerde de feiten uit om overduidelijke persoonlijke redenen. Vergeten mag hierbij niet worden dat u zelfs een minderjarige in uw plannen heeft betrokken om dan vervolgens de schuld op zijn schouders te kunnen afschuiven, wat een teken is van uw voorbedachtheid, en dat u ook geschoten heeft op een publieke plaats waar toevallige passanten aanwezig waren, wat toch wel bijzonder zwaarwichtig te noemen is. Zoals hierboven vastgesteld, blijft u trouwens bewust zelfs jaren later nog steeds de ware toedracht verdraaien en uw aandeel vergoeilijken. Dergelijke houding stemt allerm minst overeen met een daadwerkelijke spijt van het gebeurde, daar kan worden aangenomen dat iemand dit spijt betoont, de volledige waarheid vertelt en zijn volledige medewerking aan de vaststelling van de feiten verleent. Hieruit vloeit voort dat u de ernst van het door u gepleegde misdrijf niet inziet en dat u geen oprechte spijt betoont over uw daden. Dat het hof van beroep van Shkodër in zijn vonnis noteerde dat uw 'diepe spijt' als een verzachtende omstandigheid kan gelden, doet hieraan geen afbreuk, daar uw aanhoudende verdoezeling van de werkelijke toedracht op frappante wijze indruist tegen dergelijke 'diepe spijt'.

Om alle voorgaande redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, F (b) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Om bovenvermelde redenen en op basis van artikel 55/4 §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat u in Albanië reeds veroordeeld werd en uw straf heeft uitgezeten, kan gezien worden als een boetedoening. Dit is op zich echter niet voldoende om te stellen dat de toepassing van een uitsluitingsgrond niet langer mogelijk is. Dat u uw straf heeft uitgezeten doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat u in uw land van herkomst een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Een uitsluitingsbeslissing ten aanzien van u is geenszins in strijd met het non bis in idem-beginsel, daar dergelijke beslissing geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging. Het adagium 'non bis in idem' belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665).

Dat de omstandigheden van uw verblijf in de gevangenis te wensen overlieten - zo moest u bijvoorbeeld van de directeur een fysieke controle ondergaan in een plaats waar iedereen u kon zien (CGVS 02.02.2018 p. 11; CGVS 27.03.2018 p. 6), sloeg een cipier enkele dagen voor uw vrijlating hardhandig een deur tegen u dicht (CGVS 27.03.2018 p. 3-4), en werden er volgens u niet altijd afdoende maatregelen getroffen om u te beschermen tegen de pesterijen en aanvallen van de gebroeders D. (...) (CGVS 02.02.2018 p. 15) - wordt op zich (met uitzondering van de bedenkelijke band tussen het incident met de cipier en uw operatie aan een pilonidale cyste in uw bilspleet, CGVS 27.03.2018 p. 3-4) door het Commissariaat-generaal niet meteen in vraag gesteld. Echter doet dit geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie, met name dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie wordt vastgesteld, maar dat u wegens het plegen van een ernstig, niet-politiek misdrijf uitgesloten dient te worden van de bescherming die de Vluchtelingenconventie biedt.

De melding van uw advocate in juni 2018 dat uw zus (i.e. H. (...)) zich intussen in Duitsland bevond, zegt op zich niets over de redenen waarom zij toen daar - en niet in Albanië - was. Opgemerkt mag hier toch worden dat uw verklaringen over de beperkte bewegingsvrijheid van uw zus in Albanië (CGVS 02.02.2018 p. 4-5; CGVS 27.03.2018 p. 13-14) niet aannemelijk zijn: de foto's op haar facebookprofiel maken duidelijk dat zij zich veelvuldig buiten begaf / begeeft, dat ze diverse toeristische uitstappen ondernam / onderneemt, en dat zij in december 2018 zelfs in België is geweest zonder hier om internationale bescherming te verzoeken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw paspoorten, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, het attest van gezinssamenstelling, het attest dat u inwoner van Shtoj i Ribent, het attest van de voetbalclub en de boarding pass betreffen persoonsgegevens, gegevens inzake uw vroegere professionele bezigheden, en reisgegevens die op zich nergens worden betwist. Het artikel over de moord op uw oom bevestigt dat hij gedood werd door twee van de broers D. (...), wat evenmin ter discussie staat. Het artikel over uw aanhouding, het attest inzake uw vrijlating en de diverse stukken uit uw gerechtelijk dossier attesteren het incident van 1 november 2008 en uw veroordeling hiervoor. De bedenkingen inzake de werkelijke toedracht en al dan niet terechte kwalificatie van uw veroordelingsgrond werden hierboven reeds uitgebreid uiteengezet. De email van uw Belgische advocate, het attest van de verzoeningscommissie van N. S. (...), de internetartikelen aangaande corruptie, en de medische attesten kwamen ook al eerder in deze beslissing uitgebreid aan bod.

Tot slot kan er volledigheidshalve nog op gewezen worden dat de erkenningsbeslissingen ten aanzien van uw oom Z. S. (...) (O.V. (...), die een broer is van uw vader en uw vermoorde oom H. (...)), uw tante Za. (S.) S. (...) (O.V. (...), die de echtgenote is van H. (...)), en haar kinderen I. (...) (O.V. (...)), S. (...) (O.V. (...)), Sa. (...) (O.V. (...)), Is. (...) (O.V. (...)), en An. (...), geen afbreuk doen aan de beslissing tot uitsluiting die ten aanzien van u genomen wordt. Immers, ieder verzoek om internationale bescherming wordt beoordeeld op individuele merites. Uw uitsluiting van een beschermingsstatuut is gebaseerd op uw persoonlijk handelen, wat niet zonder meer doorgetrokken kan worden naar uw familieleden, ook niet naar Is. (...), ofschoon hij een moord gepleegd heeft.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, belast met Asiel en Migratie, op het feit dat, niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie evenals van de subsidiaire beschermingsstatus, de Commissaris-generaal meent dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaringen, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt dat zij onterecht wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens haar zijn de feiten waarvoor zij in Albanië werd veroordeeld onvoldoende zwaarwichtig. Bovendien verklaarde zij duidelijk dat noch de politie, noch het gerecht rekening hield met haar verklaringen en die van haar getuigen. Verwerende partij kan zich niet louter op het vonnis baseren, nu verzoekende partij aantoonde dat deze rechters van hun functies ontslaan werden wegens corruptie. Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de verzoekschriften van haar raadsman B. B. geen melding maken van onregelmatigheden, wijst verzoekende partij erop dat haar raadsman een herkwalificatie van de feiten vorderde op basis van de door haar aangehaalde onregelmatigheden. Zo wijst hij aan dat bepaalde getuigen uitgesloten werden en dat verder een getuige instructies had gekregen van de procureur. Verzoekende partij onderstreept voorts nog dat zij reeds veroordeeld werd in Albanië en haar straf heeft uitgezeten. Zij heeft dus niet haar land verlaten om aan de strafrechtelijke gevolgen van haar daden te ontsnappen. Door haar uit te sluiten van internationale bescherming, wordt verzoekende partij voor een tweede keer gestraft, hetgeen strijdig is met het *non bis in idem*-beginsel.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 wordt uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Artikel 55/4, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoekende partij en uit het vonnis van het hof van beroep van Shkodër, d.d. 27 oktober 2010, blijkt dat verzoekende partij veroordeeld werd voor poging tot moord met voorbedachten rade die zij pleegde om bloedwraak te nemen voor de moord op haar oom H. De Raad onderstreept dat poging tot moord met voorbedachten rade een zware misdaad is, die ook naar Belgisch recht op dergelijke wijze geïnterpreteerd wordt en derhalve beschouwd wordt als een ernstig misdrijf.

De Raad benadrukt verder dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij onder mishandeling en druk van de politie bij haar arrestatie een valse beschuldiging zou hebben aanvaard, dat er in haar hele zaak onwettig gehandeld zou zijn door de Albanese justitie en dat haar juridische rechten niet gerespecteerd zouden zijn, en dat zij daardoor uiteindelijk onterecht veroordeeld zou zijn voor poging tot moord met voorbedachten rade uit bloedwraakmotieven. Desbetreffende motieven worden door verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* weerlegd. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift immers tot het louter herhalen van eerder gegeven verklaringen en het louter tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer biedt geenszins soelaas, nu het aan verzoekende partij toekomt de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij oppert dat de verzoekschriften van haar raadsman B. B. wel degelijk melding maken van onregelmatigheden en stelt dat haar raadsman een herkwalificatie van de feiten vorderde op basis van de door haar aangehaalde onregelmatigheden, stelt de Raad evenwel vast dat noch in het verzoekschrift waarmee haar advocaat beroep aantekende tegen het vonnis in eerste aanleg (administratief dossier, stuk 22, map documenten, doc. 11), noch in het cassatieverzoekschrift (administratief dossier, stuk 22, map documenten, doc. 13) de door verzoekende partij beweerde onregelmatigheden worden vermeld. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, wordt nergens in de verzoekschriften gewag gemaakt van het feit dat bepaalde getuigen zouden zijn uitgesloten en dat een getuige instructies zou hebben gekregen van de procureur.

Verder wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen gehandeld te hebben uit angst en zelfverdediging en dat aan de versie van de feiten zoals verzoekende partij deze schetst tegenover de Belgische asielinstanties duidelijk geen enkel geloof gehecht kan worden. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) haar versie van de feiten zoals geschetst voor de Belgische asielinstanties niet strookt met de versie van de feiten zoals beschreven in de vonnissen en (ii) de verklaringen van verzoekende partij over de omstandigheden van de schietpartij zoals zij deze aflegde op het Commissariaat-generaal *an sich* al allerm minst plausibel te noemen zijn. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat alles wijst op een gepland, moedwillig ondernomen poging om de D.'s af te straffen voor de moord op haar oom en dit in het kader van bloedwraak. Verzoekende partij beperkt zich dienaangaande wederom tot

het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder desbetreffende motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Dergelijk verweer volstaat geenszins.

De Raad onderstreept ten slotte nog dat het feit dat verzoekende partij haar straf heeft uitgezeten geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat zij in haar land van herkomst een ernstig misdrijf (poging tot moord met voorbedachten rade) heeft gepleegd. Waar zij stelt dat zij doordat zij wordt uitgesloten van internationale bescherming voor een tweede keer wordt gestraft, hetgeen strijdig is met het *non bis in idem*-beginsel, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning. Het adagium "*non bis in idem*" belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. X).

2.2.4. Daar waar verzoekende partij nog oppert dat de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering, duidt de Raad er evenwel op dat verwerende partij wel degelijk alle door verzoekende partij aangegeven feiten en elementen heeft onderzocht en op omstandige wijze uiteengezet heeft waarom verzoekende partij dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de uitgebreide motivering van verwerende partij, waarbij alle door verzoekende partij aangereikte documenten en gebeurtenissen worden besproken, stelt de Raad vast dat er een nauwkeurige feitenvinding heeft plaatsgevonden en dat er geenszins sprake is van een "*stereotype motivering*".

2.2.5. Het voorgaande in acht genomen, dient verzoekende partij overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.2.6. Tevens dient verzoekende partij, overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel de bevoegde instanties van het gastland de bescherming van het betrokken fundamentele belang van de samenleving moeten afwegen tegen de belangen van de betrokken persoon, wijst de Raad erop dat dergelijke afweging in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.8. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT